

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه زیار - سمیر

۱۸ اپریل ۲۰۱۹

جنگ ارتجاعی و سه میلیون کودک تهدیدست افغان در معرض آسیب پذیری

جنگ میان ستمگران، بیش از همه کودکان و زنان تهدیدست را قربانی می گیرد. جنگ هژده ساله افغانستان، که کیسه های ثروتمندان را پر ساخته، به بهای قربانی زحمتکشان تهدیدست هنوز ادامه دارد. هر دو جناح جنگ، می کشند و ویران می کنند، هر دو جناح جنگ زحمتکشان تهدیدست را می کشند و خانه های گلین آنان را خراب می کنند. این جنگ ارتجاعی، برای عده ای جبار و ستمگر، ثروت به بار آورده و برای اکثریت مردم؛ فقر، دربدری، بیماری، فحشاء، اعتیاد، بیکاری، قتل و کشتار و زندگی مصیب باری به بار آورده که جز ذلت و فلاکت بر آن نمی توان چیز دیگری نام نهاد. سرمایه داران به دوران رسیده، فیودالان ستمگر، تاجران بی رحم، انجوداران دزد و بی شرم همه و همه از این جنگ سود برده اند، مورد ترحم ستمگران خارجی قرار گرفته اند و بیجا نیست که بر کشتار توده های تهدیدست و زحمتکش خمی بر ابرو نمی آورند.

اما این طرف، خیل بزرگی از توده های تهدیدست زندگی برزخی دارند. در این میان کودکان بیش از همه قربانی جنگ ارتجاعی کنونی شده اند. بر اساس آمار وزارت کار و امور اجتماعی دولت ثروتمندان و سرمایه داران و فیودال ها؛ همین اکنون در حدود ۳ میلیون کودک افغان در معرض آسیب های گوناگون (کار شاقه، اعتیاد، اختطاف، گدائی، تعرض جنسی و...) قرار دارند که اکثریت مطلق آن به خانواده های زحمتکشان از طبقات کارگر، دهقان و اهل کسبه مربوط هستند.

اکثریت این کودکان که بی سرپرست هستند، خانواده های شان را در جنگ ارتجاعی کنونی از دست داده اند و ناچار هستند برای زندگی، کانون گرم خانواده را ترک بگویند، به جاده ها بریزند و کار شاقه کنند. این نسل میلیونی، این میلیون ها کارگر کودک وقتی به خیابان ها می آیند، مورد تعرض قرار می گیرند، اختطاف می شوند، معتاد می شوند، در حمله های انتحاری طالبان ستمگر می میرند و زخمی می شوند؛ این ارمغان جنگی است که به نام حمایت از حق کودک و زن به وسیله امپریالیسم ستمگر امریکا - ناتو آغاز شده که بیشترین قربانی آن را اکنون کودکان و زنان می دهند.

عده ای بر دستاوردهای هژده ساله خونین فخر می فروشند. شاید حق داشته باشند، چون در این هژده سال بسیار ثروت اندوخته اند. اما این هژده سال جنایت و کشتار و خون ریزی و بم، چه چیزی به این نیروی میلیونی داده که آنان نیز بر

آن ببالند؟ جز اختطاف، بیماری، اعتیاد، تعرض جنسی و بردگی کار چه چیزی نصیب این کودکان میلیونی شده است که هر لحظه در گوش آنان برای دستاوردهای هژده ساله چیغ می زنند؟

با گذشت هر سال، هزاران کودک به جاده ها می آیند، پلاستیک می فروشند، کارهای شاقه انجام می دهند، خشت می مالند، باندهای مافیائی از آنها برای قاچاق کار می گیرند، شام ها خسته و مانده، اگر از انفجار طالب جان به سلامت ببرند، به خانه ها و خیمه های شان بر می گردند تا فردای دیگر را با ده ها مصیبتی که به پیشواز شان صف کشیده، آغاز نمایند؛ این هژده سال جز خیانت، جنایت، کشتار، ستم، بی عدالتی و چپاول؛ معنی دیگری به آنان داشته نمی تواند؟

تدوام جنگ ارتجاعی کنونی، صف این میلیون ها کارگر را طولانی تر می سازد و با گذشت هر روز زندگی مشتقاری را برای آنان رقم می زند. وظیفه زحمتکشان است که برای نجات کودکان و در مجموع زحمتکشان کشور، دست به دست هم داده، تلاش کنند تا دست حاکم ستمگران را کوتاه ساخته و خود حاکم خود باشند تا فرزندان شان به جز لبخند، هیچ دردی را تجربه نکنند.